

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 6.

Femte Session.

Ottende Møde.

Torsdagen den 13. October.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Derefter indtraadte de Forhold, som have fundet deres Udtryk i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, hvis Følge, en saadan Reform i Henseende til den bestaaende Portofrihed, som Regjeringen under de tidligere bestaaende Forhold kunde for Kongerigets Vedkommende særlig have gennemført med den danske Rigsdag alene, nu burde ansees nødvendigt at maatte omfatte hele Monarchiet; og det er dette Hensyn, og ikke, at Regjeringen ikke veed, i hvilken Retning den ønsker Sagens Ordning, det er dette Hensyn til de almindelige politiske Forhold, og ikke nogen Raadvildhed hos Regjeringen, som foranledigede, at et Lovforslag som det nærværende er blevet forelagt. Naar der nu er Spørgsmaal om, hvad Regjeringen anseer for meest ønskeligt, enten et Lovforslag i den Skikkelse, hvori det er forelagt, eller et Lovforslag, som det vilde blive, hvis det af den ærede Landstthingsmand stillede Uendningsforslag antoges, saa kan jeg ikke nægte, at jeg for mit personlige Vedkommende maatte tillægge Lovforslaget i den emenderede Form, som Uendningsforslaget gaaer ud paa, Fortrinet. Jeg anseer det virkelig for et Fortrin, at det i det Mindste for næste Aar vil spare Rigsdagen paany at drøfte den samme Sag; thi hvorledes det end gaaer med Ordningen af Forsatningen for hele Monarchiet, saa kan det dog ansees for vist, at et Forslag som det nærværende absolut maatte gjentages paa det næste Rigsdagsmøde. Sætter man derimod „indtil videre,“ fritages Regjeringen derfor; og, naar det ikke er foreslaaet fra Regjeringens Side, saa er det af den Grund, at jeg har Erfarin-

gen for mig fra tidligere lignende Tilfælde, at Rigsdagen muligen kunde sætte nogen Priis paa at fremtvinge en saadan Sags Behandling hvert Aar. Finder Rigsdagen nu imidlertid, at dette Unliggende lader sig saaledes ordne, at man for en længere Periode end netop eet Finantsaar stiller Sagen i Vero, saa troer jeg rigtignok, at dette fortsener at anbefales.

Thalviger: Jeg er vistnok blevet noget misforstaaet af den ærede Minister; thi jeg har ikke yttret, at Rigsdagen alene maatte tage eller kunde komme til at tage Initiativet; men, naar der staaer „indtil videre“, og der saa maaskee gaaer flere Aar hen, veed man ikke, hvem der er i Regjeringen, og om Regjeringen til den Tid selv vil tage Initiativet, og saa, var det min Mening, vilde Rigsdagen blive nødt til at tage Initiativet, men det er da ikke saa let, som naar det kommer fra Regjeringen, at faae et saadant Lovforslag fremmet. Det er jo forøvrigt et Lovforslag, som der formodentlig aldrig vil blive nedfat Udvalg i; det vil gaae meget hurtigt igennem Rigsdagen, saa jeg kan ikke see, at det for at spare Tid er nødvendigt, at Uendningsforslaget vinder Bifald. Det vil dog aldrig tage nogen synderlig Tid at faae et saa lille Lovforslag fremmet, og jeg finder derfor, at der taler Noget for, at det aarlig kommer frem, for at Rigsdagen saaledes kan overveie, hvad den vil foretage i Sagen.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gif man over til Afstemning.

Forslag af Bardenfleth:

At Slutningsordene „indtil den 1ste April 1855“ forandres til „indtil videre“ vedtoges med 28 Stemmer mod 6.